

РЕШЕНИЕ

№ 19099

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 70 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В.Б.В.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.
като разгледа докладваното от В.Б.В. Гражданско дело № 20221110124625 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането /КЗ/ и с правно основание чл. 86 ЗЗД от „ЗД. Е.“ АД, ЕИК: *****, чрез адв. Д., против „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****. Иска се присъждане на сумата от 4088,37 лева, представляваща регресно вземане за заплатено обезщетение по застраховка „Товари по време на превоз“ на увреденото лице „В.Т.Е.“ ООД, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба /11.05.2022г./ до окончателното изплащане, както и сумата от 724,61 лв. - мораторна лихва за периода 11.08.2020г. – 10.05.2022г. Претендират се разноски.

Ищецът твърди, че между него и „В.Т.Е.“ ООД бил сключен договор за имуществена застраховка „Товари по време на превоз“, обективиран в полица № ***** от 2019 г. със срок на валидност 01.12.2019 г. – 30.11.2020 г.

На 22.05.2020 г. по силата на договор за превоз „В.Т.Е.“ ООД изпратило чрез ответника „П.Г.“ ООД от Б. до търговец в Италия 600 бр. презареждаем говорител с един кабелен микрофон на обща стойност 7 769,54 евро, съгласно фактура № 2000119935/21.05.2020 г. Стоката следвало да се превози с камион рег. № *****, теглещ ремарке с № *****. Твърди се, че на 26.05.2020 г. на публична улица близо до мястото на доставка в Белпасо, провинция Катания, Италия, когато шофьорът си почивал, брезентът на камиона бил срязан и била открадната част от превозваната стока, а именно: 173 бр. продукти с код 7735 на стойност 2 240,35 евро /4 381,74 лева/. Описаната стока не била доставена до крайния получател в Италия, което било отбелязано в транспортния документ. За събитието била водена кореспонденция между страните, видно от която, местната полиция била уведомена за инцидента, но не бил съставен надлежен протокол от полицейските власти, поради множеството ограничения в страната, наложени покрай пандемията от коронавирус. За

настъпилото застрахователно събитие при ищеца било депозирано уведомление за щета № 3827/11.06.2020г., във връзка с което била образувана щета № 051 00516/2020 г. Било определено обезщетение, равняващо се на сумата от 4 088, 37 лв., тъй като било определено самоучастие в размер на 293,37 лв. Според ищцовата страна, с плащането на това обезщетение, тя е встъпила в правата на застрахования товародател „В.Т.Е.“ ООД срещу причинителя на вредата – ответникът превозвач „П.Г.“ ООД, който отговарял за цялостната или частична липса на товара от момента на приемането му до момента на доставянето.

До ответника била изпратена регресна покана с рег. № 3827/1/06.08.2020г. /получена на 10.08.2020г./ за възстановяване на платеното обезщетение, но плащане не постъпило.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че шофьорът на камиона не е оставял товара без надзор. Когато установил липсата на част от превозвания товар, шофьорът опитал да се свърже с местните власти, които го уведомили, че сигнали се приемат само на място. Тъй като обективно достъпът до най-близкото поделение бил ограничен, водачът бил инструктиран да се прибере в Б.. Отправя се искане за конституиране като трето лице помагач на страната на ответника на дружеството „О. -З.“ ЕАД, ЕИК: *****. Ответната страна твърди, че с това дружество е сключила застраховка, обективизирана в полица № 0310440202000001 със срок на действие 06.01.2020г. – 05.01.2021г., по силата на която застрахователят е следвало да отговаря пред трети лица, в случай че превозвачът им причини вреди. При това положение ответникът превозвач счита, че третото лице помагач следва да бъде обвързано от мотивите на решението, в случай че с него бъде осъден да заплати регресната претенция на ищеца по главния иск, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за настъпилите при превода вреди на товар.

Ето защо ответникът „П.Г.“ ООД, ЕИК: ***** предявява при условията на евентуалност и обратен осъдителен иск против „О. -З.“ ЕАД, ЕИК: ***** за сумата по главния иск. Претендира се и законна лихва върху тази сума от датата на обратния иск /24.10.2022г./ до окончателното ѝ изплащане.

Третото лице – помагач на страната на ответника и ответник по обратния иск „О. -З.“ ЕАД, ЕИК: *****, оспорва същия по основание и размер. Твърди, че за процесното събитие не е съставен надлежен протокол от полицейските власти, както и че е налице съпричиняване, съответно неполагане на дължимата грижа. Сочи, че било необходимо превозвачът, застраховал товара, да подаде искане за разпознаване на стоките и щетите от Комисар по аварииите в рамките на 24 часа от настъпване на събитието, с цел обективност на констатираната информация. Позовава се на ОУ, Раздел IV, чл. 14, съгласно който „застрахованият, при настъпване на ПТП в чужбина, е длъжен да изиска протокол от аварийен комисар за удостоверяване на събитието“, като при неизпълнение на това задължение, застрахователят може да намали размера на обезщетението или да откаже изплащане на такова. Въвежда възражения относно наличието на трудово правоотношение между ответника по първоначалния иск и шофьора, управлявал камиона. Твърди се, че размерът на претенцията е завишен. Оспорва и претенцията за обезщетение за забава. Моли се за отхвърляне на исквете. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, намира за установено от **фактическа страна** следното:

Установява се от представените по делото с исковата молба писмени доказателства, че със застрахователна полица № Q051 02244 от 2019 от 28.11.2019г., между ищцовото дружество и „В.-Т. Е.“ ООД, е сключена застраховка „Товари по време на превоз“ със срок на застрахователно покритие от 01.12.2019 г. до 30.11.2020 г., при застрахователна сума 100 000 евро. Уговорено е само-участие в размер на 150 евро от всяка щета. Между страните не се спори, че дължимите вноски по застраховката са платени изцяло от застрахованото лице. Приложени са и приети от застрахователя Общи условия, неразделна част от договора за застраховка.

Видно от приетата международна товарителница, по време на действието на застраховката е възникнало правоотношение по договор за автомобилен превоз на стоки, по силата на който ответникът "П.Г." ООД, в качеството му на превозвач, е поел задължението да извърши превоз на стоки от Б. за Италия, като за изпращач на товара е посочено застрахованото при ищеца дружество „В.-Т. Е.“ ООД.

От приетите по делото уведомление за щета карго, претенция за изчезнала стока, писмо от Лед Италия относно процесното събитие, както и писмена кореспонденция по електронен път от 27.05.2020г. и от 29.05.2020г. във връзка със събитието, се установява, че при извършване на превоза, по време на престой за почивка на улицата пред адреса за разтоварване в Италия е извършена кражба на част от превозваната стока, а именно: 173 бр. продукти с код 7735. Обстоятелството за липса на стоки се потвърждава и от приложения транспортен документ, в който е отбелязано, че стоката е доставена, но са установени липси.

От представения доклад – заключение по застраховка „Товари по време на превоз“, се установява, че по предявено от страна на "В.-Т. Е." ООД искане, при застрахователя е образувана преписка по щета № 051 00516, както и че е одобрено застрахователно обезщетение в размер на 4 088,37 лв., изчислено на база стойността на откраднатата стока, съгласно приложените фактури и съобразно изискването на чл. 23 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на товари, след приспадане на договореното в застрахователната полица само-участие в размер на 293,37 лева /левава равностойност на 150 евро/. На застрахованото лице е преведена сумата 4 088,37 лв.

Показания по делото дава св. Н. А. – представител на спедитора, който е съдействал при извършването на превоза. Казва, че този род доставки били регулярни – ежеседмично в петък или събота за Сицилия, като адресите на разтоварване са два: Месина и Партинико /селце до Палермо/. Знае от непрекъснатата комуникация с фирмата – превозвач, че конкретно камионът на „П.Г.“ е пристигнал късно следобед във вторник или сряда в края на м. май 2020г. към 17,00 часа и са го оставили да бъде разтоварен на следващия ден. Ношувал е на адреса на фирмата на нещо като паркинг срещу фирмата – получател, където

не бил ношувал преди това, а тази доставка била инцидентна. Сутринта към 07,30 – 08,00 часа получил обаждане от управителя на превозвача, като при проверка на товара шофьорът установил липси. Звънял в полицията, но оттам отказали да дойдат на място поради извънредното положение заради пандемията от Коронавирус през 2020г. Няколко пъти са звънели както шофьорът, така и управителят на фирмата-превозвач, също и представител на фирмата – получател на полицейските органи, но те не отишли на място. Така трябвало да разтоварят и да опишат липсите. Свидетелят казва, че в случая не е било уговорено авизо. Няма и конкретен ден за разтоварване, но принцип, пристигайки към края на работното време, нямало кой да извърши разтоварването и затова го оставили за следващия ден. Физически не е могъл да се придвижи, защото имало забрани на пътя. Свидетелят не може да каже дали паркингът, на който е пренощувал камионът, има охрана и видео-наблюдение. Няма практика за фиксирани дни на доставка.

При така установеното съдът достигна до следните **правни изводи**:

По главния иск по чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ в тежест на ищеца е да докаже, че е налице валиден договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие неточно изпълнение от превозвача по договор за превоз на товари, на 22.05.2020г., е настъпило конкретното застрахователно събитие – недоставяне на 173 бр. продукти с код 7735 на обща стойност 4 381,74 лв., поради кражба на същите, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди /стойността на откраднатия товар/.

Съдът приема за доказано, че е налице неизпълнение на задължението на превозвача “П.Г.” ООД по сключения с “В.-Т. Е.” ООД договор за превоз, защото предадените за превоз стоки не са били доставени в цялост. Неизпълнението на задължението на превозвача по договора за автомобилен превоз представлява факт, който на основание чл. 373, ал. 1 ТЗ, вр. с чл. 67 Закон за автомобилните превози поражда договорна отговорност за превозвача.

Договорът за застраховане срещу рисковете по превоза, уреден в приложимия в настоящата хипотеза чл. 419 КЗ, представлява вид имуществено застраховане на вещи и има за цел да покрие вредите, нанесени на превозвания товар, независимо от причините за увреждането и наличието на вина на превозвача. Превозваният товар се застрахова по пазарната цена, която има в местоназначението – чл. 419, ал. 2 КЗ и ако не е уговорено друго, застрахователният договор влиза в сила с предаването на товара за превоз – чл. 419, ал.3 КЗ. Застраховката покрива вредите, причинени на товара, а не отговорността на превозвача /вж. решение № 47 от 30.07.2019 г. по т. д. № 1502/2018 г. на ВКС, I т. о./.

С плащането на застрахователното обезщетение, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, съгласно чл. 410

КЗ.

С оглед на това правило и предвид разпоредбите на чл. 374, ал. 1 и 2 КЗ уговорената и поета от застрахованото лице сума за безусловно самоучастие в размер на 150 евро /с левова равностойност 293,37 лв./ не следва да се присъжда на застрахователя, следователно предявеният иск следва да бъде уважен за сумата 4 088,37 лв., представляваща заплатеното застрахователно обезщетение.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, в случая и с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД – отправянето на покана и получаването от ответника. От представената по делото покана по регресна претенция се установява, че ответникът е получил покана за заплащане на процесната сума на 10.08.2020 г. Ето защо съдът намира, че с оглед доказването на главния дълг и получаването на съобщението от ответника, същият е изпаднал в забава и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, което определено по реда на чл. 162 ГПК за процесния период от 11.08.2020 г. до 10.05.2022 г. възлиза на сумата от 724, 61 лева в какъвто размер е и предявеният иск. При това положение, акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло.

Предвид изхода на спора по главния иск, следва да бъде разгледан и заявения при условията на евентуалност обратен иск, поради събдяване на процесуалното условие за това.

По делото не е спорно, а и от представените писмени доказателства се установява, че между „П.Г.“ ООД и „О. -З.“ ЕАД е бил сключен договор за застраховка „Отговорност на превозвача при международен автомобилен превоз на стоки“, обективизирана в полица № 0310440202000001/06.01.2020 г., със срок на действие 06.01.2020 г. – 05.01.2021 г., по силата на която застрахователят „О. -З.“ ЕАД, е следвало да отговаря пред трети лица, в случай че превозвачът „П.Г.“ ООД им причини вреди. Видно от застрахователната полица, страните са уговорили, че застрахователното покритие по нея се определя в съответствие с разпоредбите на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на товари.

От свидетелските показания на Н.П. А. /служител при „П.Г.“ ООД/, се установява, че при наличието на открадната част от товара, по правило шофьорът съобщава на собственика на фирмата за това и той от своя страна се обажда на полицията в Италия, като в случая шофьорът също е звънял в полицията. След разтоварване на стоката, клиентът получател също е звъннал в полицията, но никой не се отзовал. Така се доказва, че шофьорът е сторил всичко необходимо да получи оглед на място от полицията, но поради обективни по всяка вероятност и за органите на реда причини не е извършен оглед и не е съставен Протокол.

Договор за застраховка, сключен между превозвач и застраховател с предмет на застраховката отговорността на превозвача за вреди от липса или повреда на стоката, нанесени от превозвача на трети лица при осъществяване на търговската му дейност по превоз на стоки по занятие, притежава характеристиките на договор за застраховка

„Гражданска отговорност“. Предмет на такъв договор е рискът от възникване на отговорност на превозвача на основания, произтичащи от неизпълнение на договора за превоз, за вреди, които не могат да бъдат предварително определени. Когато обект на застраховането са стоки и товари, за превоза на които се прилагат правилата на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, както е в случая, отговорността на застрахователя по застраховка „Отговорност на превозвача“ е обусловена от отговорността на превозвача по Конвенцията. /Решение № 127 от 05.02.2020 г. по т. д. № 2957/2018 г.на ВКС, Решение № 118 от 20.07.2017 г. по т. д. № 2179/2016г.на ВКС/. Това означава, че за отношенията от застрахователния договор се прилагат правилата на чл. 429 – чл. 435 КЗ, респективно застраховката покрива отговорността на превозвача, а не вредите, причинени на товара.

Следователно предявеният обратен иск намира своето правно основание в чл. 435 вр. чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ. Основателността на осъдителния иск, предявен от застрахования делинквент против застрахователя, предполага наличие на твърдяно валидно застрахователно правоотношение по застраховка "Отговорност на превозвача на стоки", в срока на покритие на която е настъпило застрахователно събитие – покрит риск по застраховката, от което е последвала отговорността на превозвача за вреди, уведомяване на застрахователя за събитието, размера на застрахователното обезщетение и удовлетворяване на увреденото лице от застрахования делинквент.

В случая, ответникът по обратния иск „О. -З.“ ЕАД не оспорва, че се е задължил с посочения застрахователен договор от 06.01.2020 г. да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на “П.Г.” ООД за причинените от него на трети лица вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

Не оспорва и настъпилото по време на действие на договора застрахователно събитие в Италия.

Оспорва обаче същото да представлява покрит риск по процесната застраховка, като се позовава на чл. 14 /раздел IV/ от общите условия към застрахователния договор. Съгласно чл. 14 от тези общи условия, които са общо достъпни на сайта на дружеството, застрахователят може да намали обезщетението или откаже плащане при неизпълнение на задължението на застрахования за изискване на Протокол от аварийен комисар.

Касае се за възражение по чл. 395, ал. 4 КЗ. Това позоваване е допустимо съгласно чл. 432, ал. 2 КЗ - когато застраховката не е задължителна, застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" може да прави възраженията, които произтичат от застрахователния договор, с изключение на възраженията по чл. 395, ал. 6 и 7 и чл. 430, ал. 1, т. 1 - 4 и, ал. 2 КЗ. Ето защо съдът дължи разглеждането им.

Действително по делото се установява, включително и от приложените доказателства /писмо от Лед Италия относно процесното събитие, както и писмена кореспонденция по електронен път от 27.05.2020г. и от 29.05.2020г. във връзка със събитието/, че към момента на

настъпване на застрахователното събитие, процесният тежкотоварен автомобил е бил паркиран в близост до склада, където е следвало да се разтовари стоката, както и че когато на сутринта е установена липсата на част от превозвания товар, шофьорът е предупредил изпращача, който от своя страна е уведомил получателя и е поискал съдействие от италианската полиция. Получателят се свързал с властите в Патерно, но оттам му съобщили, че докладите за кражби се приемали само на място, при което шофьорът на камиона с липсващите стоки опитал да се свърже с най-близкия офис, който се намирал в Катания, но оттам бил предупреден, че достъпът до офис не е възможен с управляваното от него превозно средство. Следва да се има предвид, че за разлика от отменения Кодекс за застраховането, при действието на който, предоставеното право на застрахователя да откаже изплащането на застрахователно обезщетение при неизпълнение на предвидено в договора задължение беше свързано с това, дали неизпълнението е значително с оглед интереса на застрахователя, то по действащия Кодекс за застраховане /в сила от 01.01.2016 г./, който е приложимия в настоящия случай материален закон, правото на отказ да се изплати застрахователно обезщетение произтича както от интереса на застрахователя, така и от това дали събитието е следствие от неизпълнението на това задължение. Значителността на интереса не се извежда само от предвиждане в договора на подобно задължение, т. е. причинно - следствената връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на събитието не се презюмира, а е необходимо обективно установяване на такава връзка, като се преценяват видът на съответното неизпълнение спрямо вида на съответното събитие, според тълкуването в практиката на ВКС по КЗ /отм./. При действащия КЗ, отказът за изплащане на застрахователно обезщетение е свързан именно с доказването, че събитието е следствие от неизпълнение на задълженията на застрахования /неизпълнението е довело до настъпване на събитието/ и следователно наличието на причинно – следствена връзка е включено от законодателя като елемент от фактическия състав на правото на застрахователя. В нормата на чл. 395, ал. 5 КЗ, законодателят изрично е предвидил, че при липса на причинно – следствена връзка между неизпълнението и настъпването на събитието, неизпълнението не може да обоснове отказ на застрахователя да заплати обезщетение. /вж. в този смисъл решение № 143 от 19.01.2021 г. по т. д. № 1505/2020 г., на ВКС, I т. о./.

В случая такава причинна връзка не е налице. Напротив, от приложеното писмо от Лед Италия относно процесното събитие, от свидетелските показания, които съдът кредитира като логични и последователни и съответстващи на останалия доказателствен материал, както и от писмената кореспонденция от 27.05.2020 г. и от 29.05.2020 г. във връзка със събитието, се установява, че шофьорът на камиона е положил дължимата грижа – направил е опит да се свърже с властите в Италия и съответно да получи протокол за удостоверяване на събитието, но поради независещи от него обстоятелства, това не е могло да се случи. Доколкото от писмените доказателства се установи, че брезентът е бил скъсан, то следва да се изведе, че водачът на превозното средство не е оставил стоката без надзор, щом като се е наложило разкъсване на брезента, т.е. не е доказано възражението за съпричиняване. Неоснователни са и твърденията, че шофьорът не се е намирал в трудово правоотношение с

дружеството превозвач, видно от приложения по делото трудов договор.

По изложените съображения няма основание за изключване отговорността на застрахователя в случая. Ето защо и предвид основателността на главния иск, с който се ангажира гражданската отговорност на превозвача, за същата сума следва да бъде уважен обратния иск срещу застрахователя по гражданска отговорност, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на обратния иск /24.10.2022 г./ до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца по главния иск следва да бъдат присъдени разноси в размер на 858,34 лв. за държавна такса, превод на документи и за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК. По евентуалния иск, в полза на ищеца "П.Г." ООД следва да се присъдят разноси в размер на 1 013,52 лева за внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение /платено в брой/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Б.“ № 19 ДА ЗАПЛАТИ на ЗД „Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Х.К.“ № 42 на основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ сумата 4 088, 37 /четири хиляди и осемдесет и осем лева и тридесет и седем стотинки/ лв., представляваща регресно вземане за заплатено обезщетение на увреденото лице „В.Т.Е.“ ООД, вследствие на застрахователно събитие - кражба на част от превозвана стока, настъпило на 26.05.2020г. в провинция Катания, Италия, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба – 11.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Б.“ № 19 ДА ЗАПЛАТИ на ЗД „Е.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Х.К.“ № 42 на основание чл. 86 ЗЗД сумата от 724,61 лв. /седемстотин двадесет и четири лева и шестдесет и една стотинки/ - мораторна лихва за периода 11.08.2020г. – 10.05.2022г.

ОСЪЖДА „О. -З.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район „В.“, ул. „С.С.“ № 7, ет. 5 ДА ЗАПЛАТИ на „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Б.“ № 19 по предявения по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратен иск с правно основание чл. 435 КЗ сумата 4 812,98 /четири хиляди осемстотин и дванадесет лева и деветдесет и осем стотинки/ лв., представляваща застрахователно обезщетение и мораторна лихва, за причинените на „В.Т.Е.“ ООД имуществени вреди - кражба на част от превозвана стока, настъпила на 26.05.2020 г. в провинция Катания, Италия, ведно със законната лихва, върху тази сума от датата на обратния иск - 24.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, ПРИ УСЛОВИЕ, ЧЕ „П.Г.“ ООД, ЕИК: ***** погаси задължението си към ЗД „Е.“ АД, ЕИК ***** по

уважения главен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ в настоящото производство.

ОСЪЖДА „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Б.“ № 19 ДА ЗАПЛАТИ на ЗД „Е.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Х.К.“ № 42 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси в размер на 858,34/осемстотин петдесет и осем лева и тридесет и четири стотинки/ лева.

ОСЪЖДА „О. -З.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район „В.“, ул. „С.С.“ № 7, ет. 5 ДА ЗАПЛАТИ на „П.Г.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Б.“ № 19 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси по обратния иск в размер на 1013,52 /хиляда и тринадесет лева и петдесет и две стотинки / лева.

Решението по главния иск е постановено при участието на „О. -З.“ ЕАД, като помагач на страната на ответника „П.Г.“ ООД.

Решението може да се обжалва пред СГС съд в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____